

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2012. évi július hó 5. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság a kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt **I.rendű vádlottés társa** ellen indult büntetőügyben a Tolna Megyei Bíróság 3.B.102/2011/57. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- I.r. vádlott halmazati büntetését 4 (négy) év fegyházra és 4 (négy) év közügyektől eltiltásra, II.r. vádlott halmazati büntetését 6 (hat) év 6 (hat) hó fegyházra és 7 (hét) év közügyektől eltiltásra enyhíti;
- a II.r. vádlottal szemben elrendelt vagyonekobzás összege helyesen 221.500 (kettőszázhuszonegyezer-ötszáz) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába mindkét vádlott vonatkozásában beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

Kötelezi az I.r. vádlottat 66.324 (hatvanhatezer-háromszázhuszonnégy), az II.r. vádlottat 92.441 (kilencvenkettőezer-négyszáznegyvenegy) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I.r. vádlott enyhítés, védője részfelmentés és enyhítés végett; az II.r. vádlott felmentés, védője elsődlegesen felmentés, másodsorban enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a fellebbezési tárgyaláson jelen levő képviselője útján is a forgalmazói típusú cselekmény elkövetési magatartásának „kereskedésre” történő változtatására, a vagyonekobzás összegének az I.r. vádlott vonatkozásában 42.500 forintra, az II.r. vádlott esetében 252.500 forintra való helyesbítésére, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

A felülbírálat során észlelte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete all.r. vádlott kábítószer-függőségének kérdésében a Be.351.§ (2) bekezdésének a) pontja értelmében felderítetlensége miatt megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság ugyanis a tárgyaláson eseti szakértőként hallgatta meg az Igazságügyi Megfigyelő és Elmegyógyító Intézetben II.r. vádlottat kezelő **szakértő1** orvost, **szakértő2** klinikai szakpszichológust, valamint **szakértő3** pszichológust, illetve a Baranya Megyei Drogambulancián vizsgálatát végző **szakértő4** addiktológus pszichiátert. Az említett orvosok, pszichológusok foglalkozásuknál, végzettségüknel fogva kellő szakismerettel rendelkező személyek, ezért formális kirendelő határozat nélkül is az elsőfokú bíróság előtt előadott, kábítószer-függőséget megállapító nyilatkozatukat szóbeli szakvéleménynek kellett tekinteni. E vélemények ellentétben álltak a korábban eljárt és a kábítószer-függőség kérdésében szakvéleményt készítő **szakértő4** igazságügyi elmeorvos-, valamint **szakértő5** igazságügyi orvosszakértők tárgyaláson is fenntartott véleményével.

Az elsőfokú bíróság a Be.125.§-a alapján megkísérelte a szakvélemények közötti ellentmondás feloldását a szakértők egymás jelenlétében történő meghallgatásával. Miután valamennyi szakértő fenntartotta eredeti álláspontját, az ellentét feloldására tett kísérlet nem járt eredménnyel. Ezt követően az elsőfokú bíróság nem folytatta le a Be.111.§ (5)-(6) bekezdésében előírt további eljárást. Így újabb szakvélemény beszerzése nélkül helyezkedett arra az álláspontra, hogy a korábban eljárt **szakértő5** és **szakértő4** szakvéleménye megalapozott és elfogadható.

A fenti megalapozatlanság kiküszöbölése, illetve a azl.r. vádlott védője által a másodfokú eljárásban becsatolt újabb orvosi adatok jelentőségének tisztázása érdekében a másodfokú bíróság a Be.353.§ (1) bekezdése értelmében bizonyítás felvételét rendelte el. Azl.r. vádlott beszámítási képességének tisztázása, illetve a II.r. vádlott kábítószer-függőségének felderítése érdekében szakértőként a Szegedi Tudományegyetem Szent-Györgyi Albert Klinikai Központ Igazságügyi Orvostani Intézetét rendelte ki.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára figyelemmel részben az iratok tartalma, részben a felvett bizonyítás eredménye alapján az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette:

Azl.r. vádlott nem szenved és nem szenvedett a terhére rótt cselekmény elkövetésekor sem elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben vagy tudatzavarban. Személyisége éretlen, érzelmileg és indulatilag labil, alacsonyabb frusztrációs toleranciával, kompenzáló, időszakos, de kontrollált kábítószer-fogyasztással, amely a kábítószer-függőség objektív kritériumait nem

meríti ki. Személyiségzavara nem ér el olyan elmeorvos szintet, amely beszámíthatóságát érintené. Bár tehát személyisége megkönnyítette a terhére rótt cselekmények elkövetését, de nevezett korlátozás és kizárás nélkül képes volt arra, hogy a vele szemben megállapított cselekmények következményeit felismerje, illetve e felismerésnek megfelelő magatartást tanúsítson (*szakértő6 és szakértő7 orvosszakértők elmeszakértői véleménye a másodfokú bírósági iratok 23. sorszáma alatt*).

All.r. vádlottat az elsőfokú ítélet 3. oldal első bekezdésének 4. pontjában írt elítélése kapcsán pénzmellékbüntetéssel is sújtották. A Legfelsőbb Bíróság a 2008. március 11-én kelt Bfv.849/2007/5. számú felülvizsgálati határozatával a pénzmellékbüntetés alkalmazását mellőzte (*Szekszárdi Városi Bíróság 32.fk.624/2006. számú iratai, illetve Legfelsőbb Bíróság Bfv.849/2007/5. számú határozata*).

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be.351.§ (1) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az tehát hiánytalan, teljes körűen felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság - a már említett hiányosságtól eltekintve - a perrendi szabályok betartásával, a szükséges mértékben folytatta le a bizonyítási eljárást. Ennek során feltárta és megvizsgálta a tényállás megfelelő felderítéséhez szükséges bizonyítékokat. A bizonyítékok részletes és a logika szabályainak megfelelő értékelésével adott számot ténymegállapításairól, köztük a vádlottak védekezése elvetésének okairól.

Az eljárás során az egyik vitás kérdés all.r. vádlott kábítószer-függősége volt. Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság indokoltan tartotta további bizonyítás felvételét. A beszerzett szakvélemény alapján a szóban forgó kérdéskörben megnyugtató módon lehetett állást foglalni, a két szakvélemény egybehangzó megállapításaira figyelemmel.

A másodfokú bíróság nem osztotta all.r. vádlott védőjének ezzel összefüggésben kifejtett érvelését.

Az ítélezési gyakorlat szerint, de a büntetőeljárás tételes rendelkezései (Be.99.§ (2) bekezdés a) pontja) alapján is a kábítószer-függőség fennállásának megállapítása orvos-, illetve pszichiáter-szakértők kompetenciájába tartozó szakkérdés. Egymástól függetlenül két-két szakértő all.r. vádlott teljes orvosi dokumentációjának ismeretében, egymással egybehangzó módon foglalt állást a kábítószer-függőség kérdésében. A második vizsgálatot végző szakértők véleményét nyilvánítottak a Be.111.§ (6) bekezdésében írt kérdésben is; nevezetesen, hogy mire vezethető vissza a korábban eljáró szakértők által adott szakvélemények

közötti eltérés. Ezt a II.r. vádlott drogfogyasztásával kapcsolatosan keletkezett szakorvosi leletek különbözőségére, végső soron kiállításuk eltérő időpontjára, más-más panaszok alapján, különböző aspektusból történt megfogalmazásukra vezette vissza. Az egymástól függetlenül eljáró két-két szakértő egybehangzó, meggyőző, világos érveléssel alátámasztott véleményét a másodfokú bíróság aggálytalannak találta, következésképpen tényállása alapjául elfogadta.

A másik vitatott ténykérdés az I.r. vádlott lakóhelyén lefoglalt kábítószer megszerzésének, birtoklásának célja, illetve annak eredete volt. E kérdéskör vonatkozásában a másodfokú bíróság ugyancsak egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, amely az I.r. vádlottnak a nyomozás során, annak is a kezdeti időszakában tett vallomásainak, illetve az ezt alátámasztó egyéb bizonyítékoknak az elfogadásán alapult. Az I.r. vádlott elfogását követően, 2010. július 1-jén tett beismerő vallomása, ennek a nyomozó hatóság előtt, ügyvédje jelenlétében tizenkét nappal később, 2010. július 13-án történt fenntartása, illetve 2010. július 2-án, a nyomozási bíró előtt tett, ugyancsak beismerő vallomását megerősítő nyilatkozata megnyugtató módon támasztották alá a megállapított tényeket. Ezen túlmenően az említett vallomások összhangban álltak az ügyben feltárt egyéb bizonyítékokkal is.

Kétségtelen tény, hogy az I.r. vádlott később, még a nyomozás során, 2010. augusztus 3-án történt kihallgatásakor a fenti vallomásait megváltoztatta, ennek azonban elfogadható magyarázatát adni nem tudta. Önmagában az általa megfogalmazott három ok (féltékenységi, kábítószerrel befolyásolt állapot, rendőri presszió) egymást kizáró indokok voltak, amelyeket a másodfokú bíróság - az elsőfokú bíróság által is érintett érvek miatt - sem önmagukban, sem összességükben nem tartott elfogadhatónak.

A vallomás időpontjában fennálló állapotával kapcsolatban az I.r. vádlott vizeletmintájának szakértői vizsgálata és ennek negatív eredménye, illetve a helyszínen vele kapcsolatba kerülő személyek vallomásai, de az írásban benyújtott orvosszakértői vélemény alapján is egyértelmű volt a kábítószerrel befolyásolt tudatállapot hiánya. Ekként a kihallgatás jogszerűségének megkérdőjelezése alaptalan volt. Utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy az előzetes letartóztatás kérdésében való megtévesztés már csak azért sem lehetett oka a beismerő vallomásnak, mert az I.r. vádlott a kényszerintézkedés tárgyában tartott meghallgatás során is fenntartotta korábban tett vallomását. A nyomozási bíró előtt történt meghallgatásakor pedig kizárt a nyomozó hatóság részéről történő pressziógyakorlás lehetősége. Amint erre a másodfokú bíróság a határozat korábbi részében utalt, ezt követően egy alkalommal a nyomozó hatóság előtt ügyvédje jelenlétében is az előzőekben említett tartalmú beismerő vallomását tartotta fenn.

Ugyancsak megalapozottan vetette el az elsőfokú bíróság az I.r. vádlottnak azt a védekezését, amelyet a kábítószer saját fogyasztás céljából történő beszerzésére nézve tett. Ezt a lefoglalt kábítószer mennyiségén túlmenően a kisebb adagokra történő porciózásának, a digitális mérleg és a terjesztésre utaló egyéb anyagok

lefoglalásának ténye is cáfolta. Az a körülmény is ellentmondott a saját célú beszerzésnek és tartásnak, hogy azl.r. vádlott munkahellyel, megélhetését biztosító legális jövedelemforrással nem rendelkezett, így anyagi lehetőségei sem biztosították volna számára az előrehozott vásárlás lehetőségét, ami a számottevő anyagi ráfordítás mellett rendkívüli kockázatokkal is járt volna.

A másodfokú bíróság fentiekben már utalt arra, hogy azl.r. vádlott beismerést tartalmazó vallomásának elfogadását indokolta az előadását megerősítő egyéb bizonyítékok feltárása is.

Mindenekelőtt a lakóhelyén tartott házkutatás során megtalált és lefoglalt kábítószer, amelynek mennyisége és minősége megegyezett az l.r. vádlott beismerő vallomásában megjelölt anyag mennyiségével és minőségével.

A titkos információ-gyűjtés keretében all.r. vádlott telefonjának lehallgatásával összefüggésben feltárt adatok tovább erősítették azl.r. vádlott elismerést tartalmazó vallomását. A telefonbeszélgetések alapján nyilvánvaló volt, hogy all.r. vádlott büntetőjogilag tilalmazott szer értékesítéséről folytatott több személlyel is társalgást. Ennek során a valós tényeket igyekezett leplezni, került a kábítószer fajtájának, nevének konkrét megjelölését, meghatározásukra az elsőfokú bíróság által helyesen felismert egyéb kifejezéseket használt.

A másodfokú bíróság nem tartotta elfogadhatónak a telefonbeszélgetések tartalmával kapcsolatban all.r. vádlott, illetve védője által előadott kifogásokat, azok tényleges értelme ugyanis félreérthetetlen volt. Arra is helytállóan utalt az elsőfokú bíróság, hogy a használt elnevezések alapján a diskurzus nem a legális szerek, tehát a kábítószeres tiltólistán nem szereplő, hanem a vád tárgyává tett kábítószerrel azonos tiltott szer értékesítéséről, illetve az ezzel kapcsolatos szervezői tevékenységről folyt. Még olyan módon is, hogy egy alkalommal all.r. vádlott kifejezetten társához, azl.r. vádlotthoz irányította az egyik telefonon érdeklődő személyt.

Ilyen körülmények között a másodfokú bíróság a ll.r. vádlott érintettségét vitató, illetve azl.r. vádlott és védője által a kábítószer megszerzésének célját kétségbe vonó érvelését nem tartotta elfogadhatónak.

Hasonlóképpen osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság okfejtését a tanúbizonyítással, köztük tanú1 fenyegetettségével összefüggésben. Az ezzel kapcsolatban tett megállapítások tehát megalapozottak voltak. Következésképp e tanú terhelő nyilatkozatának elfogadása, amely all.r. vádlott kereskedői magatartására, valamint a kábítószer társa részére való átadására utalt, alapos okkal nem volt kifogásolható.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét mindössze az alábbiak vonatkozásban tartotta szükségesnek helyesbíteni.

Nem értett egyet azzal az állásponttal, mely szerint **tanú2** tanúvallomásának azok a részei is bizonyítékként értékelhetők, amelyek azl.r. vádlottnak a kábítószer tulajdonjogával, birtokolásával összefüggésben adott válaszait tartalmazták. Ezeket az elsőfokú bíróság tévesen értékelte törvényes, ekként felhasználható bizonyítéknak. Azl.r. vádlott elfogása során történt nyilatkozattételét ugyanis tartalmilag kihallgatásnak kellett volna tekinteni, hiszen az a nyomozó hatóság tagjának, **tanú2** rendőr őrnagynak, a cselekménnyel összefüggésben feltett kérdéseire adott válaszait tartalmazta; anélkül azonban, hogy a büntetőeljárás során előírt figyelmeztetések (Be.117.§) elhangzottak volna. Ezért **tanú2** vallomásának ezeket a részleteit a bizonyítékok körében nem lehetett figyelembe venni. Mindez azonban nem érintette a vallomás egyéb részeit, amelyek azl.r. vádlott elfogásával, az ott tapasztalt körülményekkel, azl.r. vádlott állapotával voltak kapcsolatosak.

Tévesen tulajdonított jelentőséget az elsőfokú bíróság a vádlottak vizeletminta vizsgálati (2010. július 5.) időpontjának, helyette a vizeletminta vételének időpontja volt meghatározó fontosságú, ami a vizsgálatot öt nappal megelőzte; arra a vádlottak elfogásának napján, 2010. július 1-jén került sor. A vizsgálat negatív eredménye is a vádlottakkal szemben korábban megfogalmazott megállapításokat erősítette meg. Nevezetesen azl.r. vádlott esetében a kihallgatás időpontjában fennálló tiszta tudati állapotát; all.r. vádlott esetében a kábítószer függőség hiányát.

A fenti korrekciókkal az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a logika szabályaival összhangban állóan értékelte, és értékelő tevékenységének indokait is részletesen kifejtette, így a megalapozott tényállás a másodfokú eljárásban eredménnyel nem volt támadható.

A fentiek szerint kiegészített és helyesbített tényállás a Be.352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett mindkét vádlott büntetőjogi felelősségére.

Következésképp a felmentést, illetve részfelmentést célzó jogorvoslati kérelmek nem voltak megalapozottak.

A cselekmények minősítése is túlnyomórészt az anyagi büntető jogszabályoknak megfelelően történt.

Amint azonban arra a fellebbviteli főügyészség átiratában és a nyilvános fellebbezési tárgyaláson perbeszédében is helytállóan utalt, a forgalmazói típusú elkövetési magatartások közül a fogalomba hozatal helyett a kereskedés róható a vádlottak terhére.

Az ítélkezési gyakorlat szerint a fogalomba hozatal, illetve a kereskedés közötti elhatárolás alapja az, hogy a kereskedés egy rendszeresen ismétlődő és haszonszerzést célzó tevékenység. Az irányadó tényállás alapján pedig a vádlottak ismétlődő ténykedésüket haszonszerzés céljából folytatták, annak további tanúsítását csak a rendőri intézkedés, végső soron elfogásuk akadályozta meg.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlottak elkövetési magatartását kereskedésnek értékelte. Ennek a helyesbítésnek azonban a cselekmény minősítésére nem volt kihatása.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket részben hiányosan, részben tévesen állapította meg. Ezért a másodfokú bíróság szükségesnek tartotta azok ismételt számbavételét.

Azl.r. vádlott esetében súlyosító körülményt nem észlelt. Javára enyhítő körülményként kellett értékelni a büntetlen előéletét, a nyomozás során tett beismerő vallomását, azzal a megjegyzéssel, hogy ennek a nyomatékát csökkentette a vallomás utóbb történő módosítása. Nem lehetett ugyanakkor figyelmen kívül hagyni, hogy a beismerő vallomásának ebben a formában is meghatározó szerepe volt all.r. vádlott büntetőjogi felelősségének megállapításában és a cselekmény teljes körű feltárásában; így ennek enyhítő körülményként való megfogalmazása mindenképpen indokolt volt. Ugyancsak enyhítő körülmény volt, hogy a kábítószer számottevő része nem jutott el a fogyasztókhoz. Nyomatékos enyhítő körülmény, hogy a kereskedéssel érintett kábítószer mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát csak igen kismértékben haladta meg. Hasonlóképpen a kettő évet meghaladó időmúlás, amely alatt azl.r. vádlott mindvégig a legsúlyosabb kényszerintézkedés hatálya alatt állt.

All.r. vádlott terhére nyomatékos súlyosító körülményként kellett megfogalmazni, hogy visszaesőnek nem minősülő, részben speciális bűnismétlő. Nyomatékos enyhítő körülmény volt ugyanakkor az, hogy a kábítószer mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát csak igen kismértékben haladta meg, amely teljes mennyiségében nem jutott el a fogyasztókhoz. Vádlott-társához hasonlóan enyhítő körülmény az időmúlás.

A fenti bűnösségi körülmények alapján azl.r. vádlott esetében az enyhítő körülmények nagyobb számára és súlyára, illetve a súlyosító körülmények hiányára figyelemmel a másodfokú bíróság úgy látta, hogy a törvényi büntetési tétel alsó határa (5 év) is eltúlzottan szigorú. Ezért a Btk.87.§ (1) és (2) bekezdésének b) pontja alapján, az ún. enyhítő szakasz alkalmazásával a vele szemben kiszabott szabadságvesztést 4 évre, a közügyektől eltiltást ugyanancsak 4 évre enyhítette.

All.r. vádlott esetében ugyan az enyhítő szakasz alkalmazására - előéletére és az egyéb körülményekre figyelemmel - nem volt törvényes lehetőség, azonban

mindenekelőtt a kereskedéssel érintett kábítószer mennyiségét szem előtt tartva, az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés eltúlzottan szigorú. Ezért a fegyházbüntetés tartamát 6 év 6 hónapra, a közügyektől eltiltás mértékét 7 évre enyhítette a másodfokú bíróság.

A bejelentett jogorvoslati kérelmek tehát enyhítést célzó részükben megalapozottak voltak.

A másodfokú bíróság a vagyonekmozgással kapcsolatban csak részben osztotta az ügyészi, illetve a védői érveléseket.

Nem vitás, hogy a bűncselekmény elkövetésével összefüggésben azl.r. vádlott 255.000 forint összeggel gazdagodott, a 85 adag kábítószer adagonként 3.000 forintért történő eladása révén. Ennek az összegnek egy része azonban csak időleges gazdagodásnak tekinthető, hiszen abból 212.500 forintot all.r. vádlott részére adott tovább. Az irányadó ítélkezési gyakorlat és az 1/2008. évi büntető jogegységi határozat alapján a vagyonekmozgás alkalmazásának azonban az utóbbi körülmény nem akadály. Nem a tiszta nyereség, hanem a teljes, akár időleges vagyongyarapodás is az intézkedés hatálya alá esik. Ezért a másodfokú bíróság azl.r. vádlott esetében az elsőfokú bíróság által 255.000 forintban meghatározott vagyonekmozgás összegét a törvénynek megfelelőnek találta.

Azt nem lehetett megállapítani, hogy all.r. vádlott az l.r. vádlottnak átadott kábítószer beszerzésére milyen összeget fordított. Összességében azl.r. vádlottól, illetve egy harmadik személytől a kábítószer fejében 221.500 (212.500+9.000) forintot vett át, amely gazdagodásának tárgyát képezte. Ezért a másodfokú bíróság a vagyonekmozgást erre az összegre rendelte el.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a védői kifogásokat a bűnügyi költséggel összefüggésben. Az elsőfokú bíróság a vádlottakkal szemben megállapított bűnügyi költség összegénél figyelemmel volt a vádlottak cselekvőségével kapcsolatban nem álló tételekre. Erre figyelemmel a bűnügyi költség eredményének pontosítására, helyesbítésére nem volt szükség.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlott vonatkozásában a büntetés kiszabását, valamint all.r. vádlott vonatkozásában a vagyonekmozgás összegét érintő részében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő további beszámításáról a Btk.99.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett.

A Be.381.§ (1) bekezdése alapján kötelezte azl.r. vádlottat a szakértői díj és a kirendelt védői díj, all.r. vádlottat a szakértői díj folytán a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

P é c s, 2012. július 5.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Tolna Megyei Bíróság 3.B.102/2011/57. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.40/2012/26. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2012. évi július hó 5. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke